

Luați seama, că tare scump este Raiul! "Dacă voi nu plîngeți, plîng eu pentru voi, că tare este greu de ajuns la Rai"

"In zorii zilei de 18 octombrie 1990, marele duhovnic Paisie Olaru, in varsta de aproape 94 de ani, si-a dat sufletul in mainile lui Hristos, insotit de doi din ucenicii sai apropiati.

Dupa 40 de zile, savarsindu-i-se toata randuiala cuvenita, unul dintre ucenicii sai apropiati se ruga noaptea singur in chilia Parintelui Paisie. De oboseala, a atipit putin in genunchi, si l-a vazut pe batranul imbracat cu rasa, cu schima si epitrahil, stand la marginea patului sau, cu crucea in mana, unde zacuse in suferinta sase ani de zile, si plangand. Ucenicul intristat, i-a sarutat crucea si mana, si l-a intrebat: 'De ce plangi, Parinte Paisie? Te doare ceva?'. Iar el i-a raspuns: 'Nu dragii mei. Dar daca voi nu plangeti, plang eu pentru voi, ca tare este greu de ajuns la Rai. O, cata nevoie si cata frica are sufletul

atunci! Si daca nu plangi tu pentru tine aici, cine sa te planga dupa moarte?

Ca numai pe cel ce il doare inima si are constiinta curata, numai acela plange. Vedeti cum trece timpul?! Vai, vai, sa nu va treceti timpul fara folos, ca nu-l mai intalniti. Ce puteti face astazi, faceti,

si nu amanati pe maine, ca nu stim daca mai ajungem pana atunci. Ca daca poti si nu faci, ai mare pacat, si de ochii Domnului nu poti ascunde nimic... Orice faci, se cauta scopul cu care faci acel lucru. Doresti sa placi oamenilor sau lui Dumnezeu?

Luati seama ca tare este scump Raiul si tare este greu de ajuns la Rai. Aveti grija de suflet, ca mare raspundere are fiecare pentru el. Ca nu anii ajuta ci faptele, dragii mei'. Apoi ucenicul i-a zis: 'Parinte Paisie, sa mancati ceva ca este ora 15?'. Iar parintele a raspuns: 'Mai lasa pana dupa Vecernie...' si asa s-au despartit. Parintele Paisie a plecat, iar el s-a desteptat si a plans mult pentru plansul Parintelui Paisie. "Parca il vad mereu in fata ochilor mei, spune ucenicul, cum plangea si imi zicea aceste cuvinte."

(*Arhim Ioanichie Balan – Parintele Paisie, duhovnicul; ed. Trinitas, 1993*)

E VREMEA SĂ NE TREZIM DIN SOMN! ARHIM. FILOTHEI ZERVAKOS, ucenicul Sf. Nectarie de Eghina:

"Dupa cum vad, toata lumea alearga spre cel viclean, ca si pacatosul spre pacat. Neinfrantati sunt oamenii, – si popor si cler; ca si caii cei naravasi alearga spre pacat. Nu se gandesc nici la Dumnezeu, nici la moarte, nici la judecata sau rasplata, la nimic; numai pentru materie, trup si placeri trupesti se intereseaza. Pentru Dumnezeu, suflet, virtute – nimic! Foarte putini sunt cei care au interese adevarate si poate datorita acestor prea putini mai tine Dumnezeu lumea.

Satana face ultimul asalt si in acesti ani in care ne gasim, mare necaz si stramtorare vor veni in lume... Asadar, mare manie are sa vina. Multe rautati se intampla in lume, indeosebi doua: desfraul si avortul.

Un rau atat de mare nu s-a intamplat in nici o vreme, ca mamele sa ucida 6-10 copii si sa nu simta deloc mustrare de constimta, cand, daca ar fi avut o cat de mica urma de

nu ajunsesera la acest stadiu, sa umble goi pe strada si sa-si arate trupurile lor goale la barbati, ca sa-i atraga spre pacat.

pocainta si simtire, ar fi trebuit sa-si descida mormintele si sa intre de vii in ele ca sa se chinuie, dar suntu nepasatoare... Se spovedesc uneori, dar fara sa se pocaiasca sincer. Aceasta una, iar a doua – goliciunea femeilor. Umbla acum goale, – desi barbati nu sunt mai prejos, – insa mai mult femeile, iar aceasta nu este cu putinta s-o rabde Dumnezeu.

A rabdat pe pacatosii din vremea lui Noe, pe cei din Sodoma si Gomora, dar parca

Dumnezeu este indelung-rabdator, iar o mie de ani sunt inaintea lui Dumnezeu ca o ora. Rabda indelung, dar si rabdarea Sa are margini. Nu e cu putinta ca Dumnezeu, care totdeauna pedepseste pacatul, sa ingaduie a se face atatea pacate, fara sa le pedepseasca... Numai sa fim pregatiti. Sa avem credinta in Dumnezeu, in El sa ne punem nadejdea si dragostea si El nu ne va parasi. Fie ca nimic sa nu ne desparta de iubirea lui Hristos.

Acum ne aflam in pragul marii manii; se apropie sfarsitul sfarsitului. Sfintii Parinti ai Bisericii noastre au socotit moartea si a doua venirea Mantuitorului necesare pentru mantuirea omului, iar cei care le-au avut intotdeauna in minte, au fost izbaviti de chinurile vesnice. Din nefericire, oamenii au exemple rele din partea mai marilor societatii si ai Bisericii, care si-au invartosat inimile mai rau decat evreii. Vai si amar de vietuitorii acestei lumi! Cata intristare va sa vina peste oameni, daca stapanitorii lor sunt slujitori si robi ai antihristului! Pentru ca aceia care au fost inrolati de Stapanul Imparatiei Cerurilor sa lupte, s-au molestit. Si nu numai ca au slabit, ci s-au adancit in somnul greu al trandaviei si al nepasarii. E vremea sa va treziti din somn. Sculati-va, aruncati departe somnul nepasarii, ca sa nu va gaseasca vrajmasul dormind si sa va omoare.

Treziti-va, caci ne indreptam spre sfarsit, spre moarte, pentru ca ziua celei de-a doua veniri a Domnului se apropie. Treziti-va ca sa luptati in putinul timp care v-a mai ramas, caci <vine ceasul cand nimeni nu va mai putea lucra>..."

Sfântul Nectarie de Eghina, despre râvna cea înșelată și râvna cea adevărată

Despre cel cu ravna fara cunostinta

"Cel ce are ravna, dar fara cunostinta, ratacesta in gandurile si lucrarile sale; inchipuindu-si ca lucreaza pentru slava lui Dumnezeu, calca legea iubirii pentru aproapele. Fierband in zelul sau, faptuieste cele potrivnice poruncilor legii si voii dumnezeiesti. Faptuieste raul ca sa se intample ceea ce crede el a fi binele. Ravna lui e ca focul ce distruge si nimiceste. Prapadul merge inaintea lui, iar pustiirea ii vine pe urma. Se roaga la Dumnezeu sa arunce foc din cer, ca sa-i inghita pe toti cei ce nu-i impartasesc principiile si convingerile.

Cel ce are ravna, dar fara cunostinta, ii uraste pe toti ce au alta religie sau alta credinta, nutrinde fata de ei pizma si manie nestinsa. Se impotriveste patimas la duhul adevarat al legii dumnezeiesti, staruie fara judecata sa-si apere propriile-i pareri si credinte, se lasa purtat de zelul orbesc de a birui in toate, de ambitie, de dorinta de a invinge cu orice pret, de vrajba si de placerea de a aduce pretutindeni si oricand tulburare. In sfarsit, este un om aducator de piere."

Despre cel cu ravna intru cunostinta

"Chipul celui ce are ravna intru cunostinta. Este slujitor al adevaratei credinte in Dumnezeu; este cu adevarat cu totul daruit lui Dumnezeu si pazeste cu strasnice legea Lui. Pastreaza traditiile parintilor sai si lucreaza cu mult in demn pentru slava numelui lui Dumnezeu. Este iubitor al lucrarilor vrednice de lauda si cu dorinta aprinsa se sileste a urma cele bune. Merge cu multa ravna pe calea virtutii si sarguieste la

indeletnicirile cele mai bune.

Cel ce are ravna intru cunostinta este prietenul celor bune si iubitor al tuturor virtutilor. Arde de dorinta de a raspandi cuvantul Domnului, de a intari credinta si de a duce la bun sfarsit lucrarea Bisericii, de a face sa rodeasca mai mult invatatura data de Dumnezeu si de a statornici imparatia Lui pe pamant și precum in cer, asa si pe pamant" inseamna nu a construi un rai social pe pamant, ci a aduce Duhul Sfânt in sufletele oamenilor. Lucreaza, se misca si slujeste neostenit. Ravna lui mai tare se aprinde cu cat mai mult slujeste si faptuieste binele si cu cat mai mult Il iubeste pe Dumnezeu.

Ostenindu-se nu se lasa biruit, lucrând nu se descurajeaza, trudind nu simte is-tovire, cheltuindu-se nu se ispraveste, nu deznadajduieste nicicand. Pururea infloreste si este plin de viata, binevoitor si curajos, avantandu-se mereu spre o noua munca. Arzand de ravna sa dumnezeiasca el cauta a-si spori lucrarile si a le raspandi in toata omenirea. Imboldit de iubirea sa pentru Dumnezeu si pentru aproapele, pe toate le face cu iubire si cu jertfire de sine. Nimic din ce ar putea aduce intristare aproapelui nu faptuieste; ravna lui este luminata si este intru cunostinta si nimic nu l-ar impinge vreodata la ratacire.

Insusirile celui ce este plin de ravna intru cunostinta sunt acestea: iubirea fierbinte pentru Dumnezeu si pentru aproapele sau, blandetea, ingaduina fata de slujitorii si inchinatorii altui Dumnezeu, binefacerea si buna-purtarea. El poarta semnul adevaratului crestin".